

OSD 35/13

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH

z dnia 25 listopada 2013 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Grzegorz Kowalik
Sędziowie: r. pr. Anna Mościńska (sprawozdawca)
r. pr. Robert Staszewski

Protokolant: apl. radc. Konrad Mikołajów

Po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2013 r. sprawy obwinionej apl. radc. o to, że będąc od stycznia 2012 roku aplikantką radcowską OIRP, kierując się własnymi uprzedzeniami i emocjami, podejmuje czynności niegodne aplikanta radcowskiego polegające na filowaniu i nagrywaniu zachowań sąsiadów w tym skarżącej a także sporządzaniu pism o nieuprawnionej treści mających na celu skompromitowanie osób, które nie godzą się z ciągłymi atakami i konfliktami wywołanymi przez obwinioną i rodzinę a czynności te zmierzają do oczernienia, poniżenia i obrazy dóbr osobistych skarżącej tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. 2010 nr 10, poz. 65 ze zm.) w związku z art. 2, 6 ust. 1 i 2, 11 ust. 1 i 3 i 27 ust. 6 KERP.

ORZEKA

1. Uniewinnia obwinioną od zarzucanych jej czynów na podstawie art. 17 par. 1 pkt 1. KPK.
2. Kosztami postępowania obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych.

Robert Kowalik

Grzegorz Kowalik

Anna Mościńska

UZASADNIENIE

Dnia 20.07.2012 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] wpłynęła skarga z dnia 16.07.2012 r. na aplikantkę radcowską [REDAKTOWANE] sporządzona przez [REDAKTOWANE] Skarżącą, w piśmie z dnia 16.07.2012 r. podniosła, że aplikantka radcowska bez przerwy „chodzi po sądach, oskarża bezpodstawnie ludzi, obrażając ich, nie szczczędając im nerwów i przykrości” oraz „przez całe swoje życie robi krzywdę innym”. Wobec braku załączonych dowodów, dnia 23.07.2012 r. Skarżąca wezwana została do uzupełnienia pisma z dnia 16.07.2012 r. W odpowiedzi na wezwanie Skarżąca dnia 31.07.2012 r. wystosowała pismo, w którym podniosła, że aplikantka radcowska [REDAKTOWANE] „znęca się nad nią psychicznie”, a ponadto „w Internecie jest bogaty zasób informacji i dowodów na bezmyślność i arogancję tej młodej osoby”.

Na skutek złożonej skargi, w dniu 10.08.2012 r. Rzecznik Dyscyplinary Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] postanowił wszcząć dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 2 w zw. z art. 33⁵⁴ ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 KERP.

W dniu 9.01.2013 r. Rzecznik Dyscyplinary Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] uwzględniając zebrane w sprawie na podstawie art. 313 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych postanowił przedstawić aplikantce radcowskiej [REDAKTOWANE] zarzut, że mimo iż rozpoczęła odbywanie aplikacji radcowskiej w styczniu 2012 r. i złożeniu ślubowania podejmuje czynności nie licujące z godnością radcy prawnego i aplikanta radcowskiego, polegające na filmowaniu i nagrywaniu zachowań sąsiadów, a także sporządzaniu pism o nieuprawnionej treści, mających na celu skompromitowanie osób, które nie godzą się z ciągłymi atakami i konfliktami wywołanymi przez rodzinę oraz czynne uczestniczenie wraz ze swymi najbliższymi w nękanii okolicznych mieszkańców [REDAKTOWANE] tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6,7,11,19 i 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Dnia 10 czerwca 2013 r. Rzecznik Dyscyplinary Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] złożył do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarne przeciwko

116

aplikantce radcowskiej [REDACTED] o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 2,6 ust. 1 i 2; 11 ust. 1 i 3 i 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Dnia 10 października 2013 r. obrońca obwinionej w odpowiedzi na wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie i umorzenie postępowania dyscyplinarnego.

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2013 r. Sąd dopuścił dowody z dokumentów w postaci: zawiadomienia z dnia 20.07.2013 r., pisma z dnia 30.07.2013 r., pisma z dnia 19.08.2013 r., pisma z dnia 12.05.2012 r., pisma z dnia 09.08.2005 r., pisma z dnia 17.10.2005 r., zawiadomienia o przestępstwie z dnia 18.10.2005 r., pisma z dnia 28.10.2005 r., zawiadomienia sekretariatu Prokuratury Rejonowej [REDACTED] z dnia 15.02.2013 r., oraz zeznań świadków [REDACTED] oraz konfrontacji przeprowadzonej pomiędzy świadkami, a także przesłuchania obwinionej złożonych przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDACTED]. Pozostałe wnioski dowodowe jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały oddalone.

Sąd Dyscyplinarny w tak przeprowadzonym postępowaniu dowodowym i na podstawie dopuszczonych do akt sprawy dowodów ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona [REDACTED] rozpoczęła aplikację radcowską w styczniu 2012 r. (bezsporne). Zarówno skarżąca jak i obwiniona zamieszkują [REDACTED]. Rodzina obwinionej pozostaje z konflikcie ze Skarżącą, u którego podstaw leżą nieporozumienia sąsiedzkie.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala natomiast jedynie na zobrazowanie charakteru stosunków łączących Skarżącą z rodziną aplikantki radcowskiej [REDACTED]. Brak jest natomiast dowodów dających podstawę do określenia roli Obwinionej w przedmiotowym konflikcie. Ponadto wskazać należy, że dokumenty przedstawione do oceny, tj. m.in. uchwała nr [REDACTED] z dnia [REDACTED], pismo z dnia 12 maja 2011 r., wezwanie do zaniechania naruszeń prawa własności z dnia 9 sierpnia 2005 r., zawiadomienie o przestępstwach z dnia 18.10.2005 r. sporządzone zostały przed rozpoczęciem przez Obwinioną aplikacji radcowskiej w związku z czym okoliczności

117

ustalone przy ich pomocy nie mogą rzutować na stan faktyczny niniejszej sprawy(k.6,7,8,20,21,22,25,26,27,28).

Obwiniona zaprzeczyła wszelkim przedstawionym jej zarzutom.

W tak ustalonym stanie faktycznym w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, przede wszystkim przedstawione dokumenty, sąd zważył co następuje:

Sąd oparł swoje stanowisko na dowodach z dokumentów, odmawiając wiary dowodom z przesłuchania świadków jako, że stanowiły one wyraz subiektywnych spostrzeżeń, nacechowanych emocjami związanymi z żywym konfliktem pomiędzy skarżącą, jej bliskimi, a rodziną obwinionej. Zeznania te wzajemnie wykluczały się, nie dając Sądowi możliwości zbudowania na ich podstawie rzetelnego i obiektywnego obrazu stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Podnieść również należy, że jak wskazano powyżej niektóre z dokumentów zgromadzonych w sprawie, tj. uchwała nr [REDAKTION] z dnia, pismo z dnia 12 maja 2011 r., wezwanie do zaniechania naruszeń prawa własności z dnia 9 sierpnia 2005 r., zawiadomienie o przestępstwach z dnia 18.10.2005 r. powstały przez rozpoczęciem przez Obwinioną aplikacji radcowskiej, co oznacza że nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, jako że Obwiniona nie była zobowiązana w tym czasie do przestrzegania zasad określonych w ustawie z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Obwiniona nie była również zobowiązana w tym okresie do podporządkowania się zasadom wynikającym z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Wobec tego znacząca część pisemnego materiału dowodowego również nie może stanowić podstawy do przypisania aplikantce [REDAKTION] zarzucanych jej czynów.

Odnosząc się do zarzutów w przedstawionym przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTION] wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wskazać należy podstawa prawna przytoczona w postanowieniu z dnia 09.01.2013 r. oraz wniosku z dnia 07.06.2013 r. jest rozbieżna. Niezrozumiałym jest przytoczenie jako podstawy prawnej przedstawionych zarzutów, poprzez wskazanie na naruszenie przez obwinioną art. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zgodnie z którym „Zawarte w niniejszym kodeksie zasady etyki zawodowej mają na celu zapewnienie właściwego wypełniania przez radcę prawnego funkcji uznanej za niezbędną w demokratycznym państwie prawnym” oraz art. 11 ust. 1 i 3 wskazanego aktu, zgodnie z

którym „Radca prawny obowiązany jest przy wykonywaniu obowiązków zawodowych chronić swą niezależność(...)Od radcy prawnego wymaga się nieulegania wpływom – zwłaszcza tym, które mogą wynikać z jego osobistych interesów lub nacisków z zewnątrz. Radca prawny musi unikać wszelkich ograniczeń własnej niezależności i nie może odstępować od zasad etyki w celu zadowolenia klienta, sadu lub osób trzecich”. Tak sformułowana podstawa prawna nie stoi w logicznym związku z treścią zarzutów(k.79).

Ponadto dodać należy, że zarzuty sformułowane przeciwko Obwinionej nie wskazują bezpośrednio na czas i miejsce czynności, których dopuścić miała się obwiniona. Brak jest zatem określenia zarzucanego jej czynu co do miejsca i czasu.

Po przeanalizowaniu materiału dowodowego nie sposób również stwierdzić powiązania pomiędzy zarzutami skierowanymi przeciwko Obwinionej a zgromadzonymi dowodami, z których wynika jedynie, że rodzina Obwinionej jest skonfliktowana ze Skarżącą. Materiał dowodowy nie wskazuje jednakże na rolę Obwinionej w przedmiotowym sporze, a szczególności nie daje podstaw do twierdzenia, że dopuściła się ona różnorodnego nękania Skarżącej oraz że dopuściła się naruszenia przy tym przepisów ustawy o radcach prawnych w związku obowiązującymi aplikantów radcowskich zasad etyki zawodowej. Dodać należy, że sama skarżąca w dużej mierze odnosi się do nagannych zachowań rodziny Obwinionej, a nie jej samodzielnych działań (k.1,k.4)

Dodać również należy, że zarzuty sformułowane przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych umotywowane zostały w przeważającej części poprzez wskazanie na pisma sporządzone przez Obwinioną. W tym miejscu wskazać należy, że dokument z dnia 12.05.2011 r. sporządzony został przez okres mającym znaczenie dla niniejszej sprawy, natomiast pismo Obwinionej z dnia 19.08.2012 r. doręczone zostało w celu ustosunkowania się do zarzutów i stanowi przejaw skorzystania przez nią z prawa do obrony. Niezasadnym jest zatem wykorzystanie ich przeciwko obwinionej i posłużenie się nimi jako jedynym dowodem przemawiającym za uznaniem przedstawionych jej zarzutów. Skorzystanie z prawa do obrony nie powinno budzić negatywnych konsekwencji wobec obwinionego.

W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek dowodów, których obiektywna ocena doprowadzić mogła by do uwzględnienia zarzutów naruszenia przez aplikantkę radcowską [REDACTED] art. 2,6 ust. 1 i 2,art. 11 ust. 1 i 3 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a co za tym idzie przypisania winy obwinionej, bowiem odpowiedzialność

dyscyplinarna ma charakter odpowiedzialności związanej z popełnieniem konkretnych czynów w konkretnych okolicznościach, przez konkretną osobę – radcę prawnego lub aplikanta radcowskiego. W sprawie rozpatrywanej w niniejszym postępowaniu nie można żadnych konkretnych czynów popełnionych w konkretnych okolicznościach przypisać obwinionej aplikantce, w związku z powyższym na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. orzeczono o uniewinnieniu aplikantki radcowskiej [REDACTED] od zarzucanych jej czynów.

Głowacki

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]